

Dr. Kolláth György

Olympia Molnár Ferencnél egy népszerű színmű címe. A népszerűség (szín)játéka gyanítható annál a kormányzati bejelentésnél is, amely 7-12 év múlva monstre világversenyt hazai rendezését irányozza elő. A hírek szerint már 2008-ban rendezhetnénk fociebét, 2012-ben vagy azután pedig akár olimpiát is. / Fáziskéséssel jött a kiegészítés, hogy nyári játékokról lenne szó./ Túl egyszerű volna az ügyet azzal elintézni, hogy ez „politikai marketing” és semmi más (kenyeret és cirkuszt, főleg az utóbbit!). Itthon kb.3-5 millió sportszerető ember van. A többség (?) örülne, ha megnyernék és olcsón megszámlálhatnánk a nagy lehetőséget. Amennyiben az imázs a fő, a nemzet közérzete ellen vétkeznék, aki a kérdezni, kételkedni mer. Pedig annak most van itt az ideje.

Cím
Mit rendezünk?

Dátum
2001.04.01.

A minap a sportminiszter újból megcsillantotta a reményt. A fő érve az volt, hogy az olimpia-rendezéshez nélkülözhetetlen infrastruktúrát kb. 2/3-ad részben úgy is meg kellene építenünk, a további 1/3-ad pedig talán megtérülne. Vesd össze a Forma 1 sikerével! Homályosan utalt szakértői felméréseikre, továbbá valami nagy álomra is. Kevés meggyőző erővel. (Ez még a 15 ezer néző előtt csúfosra sikerült magyar-litván meccs előtt hangzott el.) Olyan kérdést nem hozott szóba, hogy van-e komoly esélye és értelme ennek, avagy megengedhetjük-e magunknak? Premisszák nélküli konklúziót hallhattunk.

A minap a sportminiszter újból megcsillantotta a reményt. A fő érve az volt, hogy az olimpia-rendezéshez nélkülözhetetlen infrastruktúrát kb. 2/3-ad részben úgy is meg kellene építenünk, a további 1/3-ad pedig talán megtérülne. Vesd össze a Forma 1 sikerével! Homályosan utalt szakértői felméréseikre, továbbá valami nagy álomra is. Kevés meggyőző erővel. (Ez még a 15 ezer néző előtt csúfosra sikerült magyar-litván meccs előtt hangzott el.) Olyan kérdést nem hozott szóba, hogy van-e komoly esélye és értelme ennek, avagy megengedhetjük-e magunknak? Premisszák nélküli konklúziót hallhattunk.

Ennyi erővel saját űrbázisunk vagy repülőgép-anyahajónk is lehetne. Ha az a cél, hogy mutassuk meg a világnak, akkor a pénz nem számít, az a legkevesebb. Kit érdekel, hogy talán ez egy újabb Bős-léptékű vállalat volna? A propagandisztikus (ön)céllal és a megalapozott elhatározás két külön világ. A profi előkészítés és mérlegelés legalább a következő összetevőket venné – egyenként, majd együttesen – számításba:

Elsőként az ún. közgazdasági és infrastrukturális ügyeket. Tekintve, hogy zömmel közpénzből költenénk, fillérre ki kellene számolni minden egyes háztartásra vetítve ennek mintegy 3 évre vonatkozó terheit. Nem pusztán több stadion és sportcsarnok kellene, hanem olyan város-, sőt ország-rész-megújítás, amely egy-másfél hónapig nívósan közel egymillió vendéget fogad. Hevenyészett becsléssel szemléltetve: mint hogyha egy átlagcsalád a jövedelmének feléből lízingelne a papának pár évig egy Audit. Elvileg a dolog kivitelezhető, ám a „család” mindezt alig(ha) bírná, sőt ma még nem is sejti. Sydneyben talán éppen most kezdik bontani az új olimpiai stadiont. Működtetése túl drága lenne. Itthon ellenben az új egrüszoda fenntartása tűnik – a korábbi ígéretek ellenére - finanszírozhatatlannak. Mindez egyelőre a nagyotmondás és a szűkkeblűség egyvelege.

A nemzetközi széljárás kiszámíthatatlan. Többnyire nem a kis országoknak kedvez. E szempontból (is) lényeges volna, hogy hazai sportéletünk világviszonylatban kiemelkedő tud-e lenni avagy csúszunk tovább a periféria felé. A trendek alapján ezt én a totóban x,2-re tippelném. Nemzetközi besorolásunkat, esélyeinket az idei NOB elnökválasztás (Schmitt Pál sorsa) lakmuszszzerűen megmutatja.

Térvesztés, perspektívátlanosság, külföldre elvagyódás uralja a honi testkultúrát. Legjobbaink (edzők és versenyzők egyaránt) menekülnek külföldre, mert idehaza alig tudnak csak a sportra koncentrálni. A külföldre szerződők helyére sem itthonról, sem régiókból nemigen jön közönséget vonzó tehetség. Szürkül, beszűkül és „szegényszagú” szinte minden. Ezen a látványtervezett virítás nem segít. A hazai sport – Európából nézve - egyre inkább arra a korhadt fára emlékeztet, amelynek még van egy-két egészséges ága. Még a nagyon lepusztult egészségügynek is volna egy 15-20 évre előre, a Római Klub mintájára megkomponált stratégiai jövőképe /az ún. technológiai előtekintési program részeként./ Ezzel szemben a sportban évek óta készre jelentik az ún. nemzeti sport-koncepciót, mely nevű titkosírást

Dr. Kolláth György

épp most álmodja valaki. A politikai taktika és a személyi vetésforgó köznapi, bevett szokása kevés alap a világrengető tervekhez.

Egy világverseny hazai sikerének politikai, „konszenzuális” előfeltétele is volna. Nem csak azért, mert város vagy régió rendez, nem pedig a kormányzat. Még inkább azért, mert mind a dicsőség, mind a kudarc mindannyiunké volna. Sportbeli és egyéb közállapotaink viszont talán sosem voltak annyira megosztottak és ellenségesek, mint ma. Igaz, ezen a választások segíteni tudnának. De az egymást engesztelhetetlenül lekezelő és „kicselező” döntéshozók Tom és Jerry kapcsolata nem sok jót ígér. Elemi feltétel olyan népszavazás, amely a döntés súlyát és terheit a polgár kezébe teszi le. Aki pl. így kérdezne: Ön szerint vállalható-e egy nyári olimpia megrendezése Budapesten 2012-ben akkor is, ha az az ország háztartásaira vetítve közpénzből 3 éven át összegű teherrel járna? Ne hagyjuk összekeveredni a szurkoló és a felelős döntéshozó kompetenciáját! A sportszeretet nem elég. Othello is szerette Desdemonát.

Michael Knight, volt ausztrál olimpiai miniszter - a fantasztikusan sikeres játékok után - még a politikából is kivonult, annyira elege lett az egészségből. Képzeljünk el egy honi, árvalányhajás, imázs-központú kandidálást!